

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΕ ΦΑΜΠΡΕΚ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Αφιερωμένο στις συζύγους πύχυν μεγολη καρδιά)

‘Ο Μισέλ Τερβουάζ άστραψε από χαρά όταν άνοιξε τή πόρτα του σπιτιού του, χύθηκε μέσα, άρπαξε τή γυναίκα του στην άγκαλιά του, και τήν γέμιος φιλία.

‘Εκείνη του φώναξε γελώντας:
— Θά με σκάσεις!... Θά με σκάσεις!... Άφησέ με νά πάρω τήν άναπνύη μου!..

‘Επίσης όμως δέν άκουγε. ‘Εξακολουθούσε νά τήν φιλή σάν τρελλός.

Μά, επί τέλους, τί σοφ συμβαίνει; Μήπως κέρδισες τό μεγάλο λαχείο; τόν ρώτησε ή γυναίκα του.

— Ναι, κέρδισα πέντε χιλιάδες φράγκα!... φώναξε αυτός χαρούμενος.

— Πέντε χιλιάδες φράγκα!... Θεέ μου!... ‘Εχεις τόσα χρήματα! .. Και πώς τά κέρδισες, ρώτησε εκείνη.

— Άπλάδι δέν τά πήρα άκομα, αλλά θά τάχω σε λίγες μέρες.

— Πότε; ...

— Τή Δευτέρα, Κλωντινέττα μου, τήν Δευτέρα!... ‘Αλλά κίτταξέ με, δες τόν άνδρα σου!... Είναι Ένας μεγαλος, πολύ μεγάλος άνθρωπος! ‘Εκανε ένα θαύμα!..

— Τί θαύμα; ...

— ‘Εκανα τόν έκδότη μου νά συγκινηθώ. Μου ύποσχέθηκε πώς θά μου προκατάβη αυτά τά χρήματα, για τό νέο μου μυθιστόρημα! ‘Ξαναπέρασε τή Δευτέρα, φίλητα, μου είλε, και θά σου έχω έτοιμο ένα γραμματίο. Δέ θάχης παρά νά ύπογράψης και θά είσπραξης χρήματα άμέσως.

— Μά εινε δυνατόν αυτό; ... Μου φάνηκε τόσο σκληρός ο κ. Λουβιέ τή μερα που σέ συνάδευσα... Μά; κίτταξε τόσο παράξενα και με τόση ζήλεια!

— Δέν έχεις δικη, Κλωντινέττα μου. Είναι καθώς πρέπει άνθρωπος.

Κατά βαθος εινε ρομαντικός, γιατί άμέσως μούκανε τή χαρι που του ζήτησα.

— Θά τάχης, λοιπόν, μούπτε, τά χιλιάδικα που σου χρειάζονται για νά κάνης τό ταξιδάκι σου με τή χαριτωμένη γυναικούλα σου!... ‘Ετσι μούτε... Πόσο σ’ αγαπάω Κλωντινέττα! Πόσο θάμιασε είντεχης!..

Σκέψου, τί ωραίο ταξίδι θά κάνομε δεκαπέντε όλοκληρης ήμέρες!... Θά πάμε στο Περντυρέζ... ‘Οι δής τί γραφικό που εινε αυτό τό μικρό χωριουδάκι τής Βρετανής! ‘Όλοι - όλοι οι κάτοικοί του εινε τετρακόσιοι, όχι περισσότεροι!... Και τί εύγενεις, τί τίμιοι άνθρωποι!... Είχα πέρασει καμποςους μήνες εκεί, πριν τό πόλεμο. ‘Ημουν δεκαξη χρονών, κι’ από τότε σέ συλλογιζόμου κ’ έλεγα: Νά έδω, έδω, θελω νάρθω με τήν αγαπημένη μου. Κοντά τής τό Περντυρέζ θά μου φαίνεται άριστοόρημα κι’ ο άκεανός τόσο ωραίος... Και νά, που πραγματοποιείται! ‘Δνειρό μου!... Θά φύγωμε λοιπόν άμέσως. Θα κανουμε τόσο ωραίους περιλάτους στά γύρω δίσση, στις άκρογαλιές!... Τό βράδυ, γυρίζοντας, θάσαι κουρασμένη και θ’ άκουμπάς στο χέρ μου. Κ’ έγώ θά σέ κρατώ απ’ τή μέση, σχεδόν θά σέ σηκώνω στην άγκαλιά μου!..

— Κι’ έγώ, αγαπημένη μου, θα ξυπνώ τό πρωί με τριγούδια και με γέλοια...Θά πηγαίνω νά ψαρώω φαριδες μέσα στις κουφάλες των βράχων, και συ όταν θά γλυστρώ και θά κινδυνεύω νά πέσω, θά με πύρνης στην άγκαλιά σου, θά μου σώξης τή ζωή...

— Θάσαι εύχαριστημένη Κλωντινέττα μου;

— ‘Ω πολύ!... Τόσο πολύ!..

‘Η μικρή φιλίτσα τους στο έκτο πάτωμα άντηχούσε από γέλοια και φιλία. Κα’ ή ετοιμασία για τό μεγάλο ταξίδι άοχισαν πυρετωδώς. Δέν έβλεπαν τήν ώρα νά φύγουν...

‘Η τύχη όμως δέν άκούει ά. α. αυτά. ‘Η κακή τύχη, ή σκληρή μοίρα ζήλευσε τή λίγη εύτυχία του νέου συγγραφέα. Και τήν άλλη ήμέρα, όταν πήγε εις τόν έκδότη του γεμάτος έλ-

πίδες, συνάντησε ένα σωρό δυσκολίες στην είπραξι των χρημάτων. ‘Ημέρες περνούσαν Το ζευγαράκι άδημονούσε. Είχαν δεμένα τά μπαζάκια τους. Μα τά χρήματα άκόμη νά τά πάρη ο καθένας ο Μισέλ. ‘Όλο και νέες δυσκολίες του παρουσιαζόντουσαν. Με τό σημερα και με τό αύριο, έφρασε τέλος μια ιέρρα που ο κ. Λουβιέ, έκδότης, άλλαξε γνώμη, άλλαξε διάθεσι κι’ άρνήθηκε νά κρατήη τήν ύπόσχεσιν του. ‘Όταν ο Μισέλ πήγε νά τόν βοηή για τελευταία φορά τόν συνάντησε δεθιο, με τό καπέλλο στο κεφάλι, έτοιμον νά φύγη.

— Τί θέλετε από μένα; τούτε μ’ ένα ξερό τόνο ο έκδότης.

— ‘Ο Μισέλ τάχασε, και ψιθύρισε μισοσιμμένα:

— Δέν είχατε πη πώς...

— Λυπηθήμιν πολύ αίλε μου...Νόμισα πώς μπορούσα νά κάμω κάτι για σέ, αλλά...δυστυχώς μου εινε άδύνατον...Δέν γνωρίζω καν, αν θά μπορέσω νά έκδώσω και τό βιβλίο σας... Μουστειλαν, βλέπατε, ένα νέο έργο του ίδιου, πάνω-κάτω, θέματος με τό δικό σας... ‘Ο συγγραφέας του μου εινε ιδιαίτερας συστημένος... λοιπόν καταλαβαίνετε.

‘Ο Μισέλ άπελπισμένος γύρισε στο σπίτι του. ‘Η άπογοήτευσή του ήταν τόσο μεγάλη που δέν κατόρθωσε νά συγκρατήη τους λυγμούς του. ‘Ετεσε σέ μια πολυθρόνα κι’ άρχισε νά κλαίη σάν παιδί. Ναι! ‘Η Κλωντινέττα είχε καλή ψυχολογησει τόν κ. Λουβιέ. Αυτός ο νεόπλουτος, ο άγοράματος, ποτέ άγοράσει ένα βιβλίο πού εινε όπως θ’ αγοράσει ένα χατάπιο, αυ δε ο κακος άνθρωπος, αυτός που φθονούσε τους νέους: πούχαν ταλέντο κι’ ώμορφες γυναίκες, δέν θάκανε ποτέ και ποτέ μια τέτοια εύκολία στον Μισέλ. Δέν τής έβανε λοιπόν παρά νά παρηγορήη τον άντρα τής. Τόν άγάλλιασε, τόν χάιδεσε, τόν φιλούσε, και τούλαγε:

— Γιατί γίνεσαι παιδί; Γιατί κάνεις έτσι; Δέν σου τάλεγα έγώ πως έπρεπε νά περιμενης αυ’ά από τόν Λουβιέ; Εινε ένας μοιθηρός, πολύ μοιθηρός άνθρωπος. Δέν πρέπει να του κινής τή καρδιά. Αυτό δά έλειπε. Προέτι να του δώσωμε νά καταλαβη πως ή διαγωγή του δέν μας κότιτσε καθόλου. Τέτοιος πούνα μπορεί νά του περάη απ’ τό κεφάλι πως μπορεί νά βοηη ζιζάνια μεταξού μας. Κι’ αν δέν πάμε στο Περντυρέζ δέ χάλασε ο κόσμος. Θά πάμε του χρόνου... Μην είσαι κουτός. Μη χολοοκός. Μη κλαίς Μισέλ. Θά δη; πώς όλα θά διορθωθούν. ‘Επειτα γιατί δέν σκέπτεσαι περιστέρια. Μην κλαίς παιδί!..

‘Ο Μισέλ συγκινήθηκε απ’ τά τρυφερά λόγια τής; Κλωντινέτας. Σηκώθηκε ε άνω, τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τής είπε με συγκινημένη φωνή:

— ‘Αγαπη μου! Πόσο είσαι καλή! Σε λατρεύω! Σε λατρεύω, Κλωντινέττα μου!

‘Αγαπη μου!... Πόσο είσαι καλή!..

χέρι στον άλλο κ. έννομούν κιντάνε νά παλαψουν και νά νικήσουν τους μοιθηρούς και τό Πεπρωμένο; ‘Ο δής πως θά θριαμβέψουμε Μισελ...Μή κλαίς, αγαπη μου!...Μή κλαίς παιδί!...Δέν μας φτάνει ή άγάπη μας; Μ’ αυή είμαστε πλούσιοι, κάτι παραπάνω από πλούσιοι!... ‘Η φωλιτά μας νά ναι καλά, που θά ζήσουμε μέσα τής σάν δυο έρωτευμενα περιστέρια. Μην κλαίς παιδί!..

‘Ο Μισέλ συγκινήθηκε απ’ τά τρυφερά λόγια τής; Κλωντινέτας. Σηκώθηκε ε άνω, τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τής είπε με συγκινημένη φωνή:

— ‘Αγαπη μου! Πόσο είσαι καλή! Σε λατρεύω! Σε λατρεύω, Κλωντινέττα μου!

Αίμε Φαμπρέκ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΣΕΝΑ

‘Η κατασκευή κιβδηλών νομισμάτων ήτο διαδεδομένη και κατά τους χρόνους της ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και έιμφορετο διά θανάτου. Κάποιος Πόλιος μάλιστα έθινατάθη γιατι κατεσκεύαζε πλαστά χρυσά νομίσματα τά όποια περιείχον χαλκόν

